

БРАТЯ

Когато презъ пролѣтѣта почина дѣдо Стоилъ, неговитѣ двама синове почнаха свада за голѣмата бащина нива гдето е на Бѣлия камъкъ. Надумаха си люти думи, дигнаха тоягитѣ. Едвамъ ги разтърваха съседитѣ. Дадоха имъ съветъ:

— Въ тази страна има правосудие! Идете при сждията — той ще отсжди, кой да владѣе нивата.

Иванъ и Петъръ заведоха дѣло предъ сжда. Търкулна се пролѣтѣта, настѣпи лѣтото, житото на Бѣлия камъкъ узрѣ. Тъкмо бѣха наточили сѣрповетѣ двамата братя — и призовкитѣ отъ градското сжалище пристигнаха. Погледна Петъръ хубавата пожълтѣла нива и рече на брата си:

— Бате Иване, иди самъ въ сжалището. Каквото отсжди сждията — то ще бжде. Азъ оставамъ тука да си пожена моя дѣлъ. Тая година ще дѣлимъ храната по равно. Ако дойда въ сжда, докато се върна — вѣтърътъ ще обрули зърното.

Замина Иванъ за града, а Петъръ се запретна да жене. Повика жетварки и за два дена помете половината нива. Сетне поразмисли, погледна едрокласното жито, което се люшкаше въ непоженатия край на голѣмата нива и викна на жетваркитѣ:

— Хайде да поженемъ и баътовия дѣлъ!

Запѣха жетваркитѣ, запръщѣха рѣкоитѣ. На четвъртия день следъ пладне, тъкмо когато жетваркитѣ свлѣкоха навързанитѣ снопи и Петъръ ги склади на кръстци, падна градушка. Земята побѣлѣ отъ ледени зърна — едри като орѣхъ. Късно вечеръта отъ града се върна голѣмиятъ братъ Иванъ. Влѣзе вкѣщи посърналъ и проговори:

— Спечелихъ нивата, но Господъ ме наказа. Загубихъ житото. Градушката го очука.

— Не се кахъри, бате, — обади се Петъръ. — Азъ като поженахъ моя дѣлъ, останахъ безъ работа и за да не стоя